

Mur de Berlín

La seua obra «Parlo d'amor» al mur de Berlín s'ha convertit en tot un símbol. Per al desè aniversari de la calçada del mur se'n va fer una rèplica a Roquetes.

tingués temps per a mi i m'animés a fer Belles Arts va ser un luxe. Cinta Sabaté va ser aquesta persona per a mi.

Del contrari és molt difícil dedicar-se al món de l'art?

Necessites suports, però penso que t'en surts si ets perseverant, constant, entusiasta, valent, il·lusionat... No has d'esperar que t'arribin les coses de fora, has de ser actiu. Has de creure-hi i no cedir. El secret és no perdre mai la il·lusió i treballar molt. Si no ets treballador, no té sentit...

És això el que diria a algú jove que comença?

Li diria que no perdi la il·lusió i no faci massa cas dels missatges negatius. Entre fer-ho i no fer-ho, cal intentar-ho. Al final això és una manera de viure. I si ho vols, has d'apostar-hi, i per a això cal treballar molt.

Al final, pot un artista separar la feina del que no ho és? No es pot separar l'art de la vida.

Jo no ho separo. Dibuixo moltes hores. Visc envoltat dels personatges que surten als meus dibuixos. La gent veu que tinc molta vida social també, que no paro, però estic moltes més hores dibuixant. Separar la teua vida diària de la teua disciplina artística és impossible. Hi ha gent que no ho entén, que per a tu sigui tan important crear aquests universos. És un altre món que també existeix per a mi, paral·lelament al món prosaïc i convencional. Vius en un univers que han generat aquests personatges teus. És una petita bogeria.

Quan cau el mur de Berlín viu allí i la convocatòria de l'East Side Gallery li canvia la vida.

Vaig viure a Berlín abans que caigués el mur. Quan va caure estava vivint amb un grup d'estudiants d'art. Un amic em va animar a participar a la convocatòria. Finalment vaig fer-ho i em van agafar. No m'ho esperava. Vaig pintar «Parlo d'amor», en català, la meua llengua. Pensàvem que seria una cosa efímera, de tres mesos, però al final allà continua i porta 30 anys. És quasi un lloc històric, és el tercer lloc més visitat de Berlín. Em fa molta il·lusió quan joves estudiants de les Terres de l'Ebre ara hi van amb els seus pares o amb amics i es fan fotos davant de l'obra. És complexa la màgia: d'alguna manera va tenir sentit pintar-ho. Ara aquella obra és meua però ja no és meua... perquè és de tothom. I això em fa molt feliç. A l'inici, fins i tot, em trobava cors. Ara està protegit.

Els seus dibuixos s'identifiquen al moment. Com és l'evolució fins a trobar un estil propi, una veu?
En tornar d'Alemanya, era la Barcelona Olímpica i tot era de dis-

L'artista Ignasi Blanch retorna sempre que pot a l'Ebre, on va viure una infància feliç. FOTO: ÀNGEL ULLATE

seny i molt fred. I jo venia del contrari: tot artístic i alternatiu i de pensament. En aquells moments era molt jove, vaig deixar de dibuixar a Barcelona perquè no volia que m'imposessin una estètica dominant. Vaig deixar la feina que estava fent. No sóc nerviós però sóc actiu, i penso que ho he transmès als dibuixos. Va haver un moment d'apostar per aquest registre gràfic, que tenia a veure en la meua manera de veure el món, i per això va aparèixer el llapis, en un moment en què s'apostava pels ordinadors. No estic en contra, però he fugit sempre de les modes... És el que ensenyo als meus alumnes.

Els seus són personatges optimistes, de festa, alegres...

No sé si són tan optimistes. Hi ha equilibri: també hi ha d'altres, ja que necessito buscar la calma. Sóc obert i transparent, no amago res. Però, en canvi, també tenen introspecció, quietud, necessitat de trobada en un mateix. Sí que són personatges esperançadors i positius. Després del Covid tinc una sèrie de personatges vitals, amb la diversitat plural que hi ha al món, i que surten de les lectures que faig de la infància a Roquetes, Berlín... i surten quasi de forma inconscient.

Un dibuixa com és?

Sóc sensible i intento ser valent. El traç és rotund i ferm, gasto molt poc la goma d'esborrar. Uso molt de llapis 2B i sempre el porto a sobre. I després uso una mica de pintura, clar. Amb el gest de la mà puc explicar coses. Menys és més. El pensament és molt més important que la forma, però òbviament és un equilibri.

Vivim en una societat frívola?

Sí, però procuro no cedir a això. Vivim en una societat en què els missatges que rebem és que tot està malament, vindran malalties noves... Hi ha com una necessitat

«Visc envoltat dels personatges dels meus dibuixos. Separar la vida diària de la teua disciplina artística és impossible»

«Hi ha com una necessitat de fer-nos por. Si fas art, has d'apartar-te d'aquesta classe de missatges de la por»

«És un gust il·lustrar autors clàssics. El difícil és il·lustrar un text dolent, posar llum a un text mediocre i pobre que no es pot salvar»

«A vegades busquem universos fora i el paradís pot estar dins de casa... Procuo fixar-me en les coses bones de les persones»

de fer-nos por. Si fas art, has d'apartar-te d'aquesta classe de missatges de la por.

Precisament, vostè ha participat en molts projectes per humanitzar hospitals.

Sí. Em sembla que l'art és curatiu de debò. Hi crec profundament. Ho vaig descobrir i em sembla un luxe poder humanitzar espais de pediatria i ajudar en moments de vulnerabilitat... Ho he fet a Catalunya, a Croàcia, a Colòmbia... I seguiré fent-ho.

També és autor de la imatge del Rector de Vallfogona o de l'escultura de Felip Pedrell.

És bàsic i necessari revisar la història. Per a les noves generacions és important ser respectuosos amb el llegat d'aquestes persones. En el cas de Tortosa, a més, s'ha recuperat un passeig magnífic als peus del Castell amb tota una sèrie de personatges històrics. Per a mi va ser un repte, ja que vaig emprar nous materials, el ferro... Però va tenir tot el sentit.

Ha il·lustrat moltes novel·les clàssiques. És lector?

Sóc lector, però estic envoltat de persones molt més lectores que jo. Il·lustrar clàssics de Dostoievski, Rilke, Scott Fitzgerald o Louisa May Alcott és un gust. Primer perquè t'has de rellegir l'obra i segon perquè tens a les mans la llibertat de reescriure'ls.

Però no és gaire arriscat?

Fas una reinterpretació. El difícil és il·lustrar un text dolent, posar llum a un text mediocre i pobre. He hagut de dir que no algunes vegades... No puc salvar una falsa literatura. El darrer que he il·lustrat és *Els contes de Lesbos* del meu company Àngel Burgas. Tracta sobre el camp de refugiats i els contes fantàstics que expliquen als nens que allà viuen, d'una manera molt poètica però molt trista.

Té com dos universos oposats però tanmateix possibles.

També va fer un llibre i disc... amb Olivia Newton-John.

Encara no m'ho crec. *Grease* em va enganxar en plena adolescència i em va marcar molt... Es van donar una sèrie de circumstàncies i vaig poder conèixer a Olivia. Li vaig regalar el llibre *Alicia i el País de les meravelles* adaptat per Àngel i il·lustrat per mi, i la meua sort va ser que li van agradar els meus dibuixos. A partir d'allí vam mantenir una relació epistolar. N'estic molt agraït. Va venir a veure'm a Barcelona amb el seu marit i vam quedar els quatre. Era una dona molt intel·ligent, amb un gran magnetisme i generositat.

En quins projectes treballa ara?

M'han convidat a l'Escola d'Art de Reggio Emilia, a Itàlia, per fer un mural per la Setmana d'Erasmus. També torno a a Saarbrücken, Alemanya, on participo des de l'any 2001 a la fira del llibre infantil i juvenil. Al novembre, participaré a la Triennal de Tallinn.

I com viu la docència?

Fa 25 anys que sóc professor a l'Escola de la Dona. Sento que els docents tenim una gran responsabilitat, podem obrir portes i fer feliç a les persones, però també podem destruir-les. Jo estic agraït, comparteixo amb els meus alumnes moments de joia.

Quins vincles té a les Terres de l'Ebre? Hi torna sovint?

Fa dues setmanes van proposar-me ser el pregoner del Unicorn Pride Ebre. Em va semblar positiu fer un manifest sobre que estimar és el més bo i no fa mal, i poder gaudir de la vida i l'amor plenament. També en territoris rurals, fora de Barcelona. També existim! Jo viatjo molt, però l'Ebre és el meu punt de referència, on m'hi trobo a gust i hi tinc amics. Allí vaig créixer i ser feliç. M'estimo la meua gent i això no es pot canviar. A vegades busquem universos fora i el paradís pot estar dins de casa. Procuo fixar-me en les coses bones de les persones i en la bellesa de tot.

Diuen que la bellesa està en els ulls de qui mira.

Per a mi la recerca de la bellesa i la bondat és el més important. Ara m'he quedat la casa on vaig créixer, una casa que sempre va estar plena de cultura i d'estudi, la meua germana tocava el piano, fèiem repassos... He recuperat un espai per fer un estudi on portar tota la meua obra des de Berlín fins ara, el llegat artístic, i poder generar un espai d'activitats per a les noves generacions. Vull facilitar que els joves es puguin dedicar a l'art. Magrada pensar que puc aportar alguna cosa en un espai que és tan important per a mi.